

MENKIBE: Fakirin Duâsını Almak

Evliyânın büyüklerinden biri Hacca gitmişti. Şöyle anlatır ki: Haccı bitirince, Mescid-i Haram'da oturdum. Uyku bastırdı. İki cihanın fahri Muhammed Mustafâ'yı "sallallahü aleyhi ve sellem" rüyada gördüm. Bana, **(Şam şehrine git. Filân mahallede, filân evde bizim bir dostumuz vardır. Bizim selâmımızı ona ulaştır)** buyurdu. Uyanınca arkadaşlarıma Şam'da işimin çıktığını beyan ettim. Şam kafilesine katıldım. Şam'a geldiğimde, o evi bulup, kapıyı çaldım. Nûr yüzlü bir ihtiyar çıktı. Selâm verdim. Mekke'den geliyorum;

"Allahü teâlânın Resûlü sana selâm gönderdi" deyip; gördüğüm rüyayı anlattım. Ağladı. Kendisine, sen ne hayırlı bir iş yapmışsın ki, Peygamber efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" sana selâm gönderdi, dedim. Şöyle anlattı:

- İyi dinle! Ben İslâm Dîni'ne yabancı idim. Zerdüşt inancında bir ateşperest idim. Bu dinde, erkek ve kız çocuklarını birbiriyle evlendirirler. Benim oğlum ve kızım vardı. Bunları birbiriyle evlendirmek istedim. O gün, inekler ve çok koyunlar kesip, çeşit çeşit yemekler yaptım. Kendi âdetimiz üzere nikâh yapmak üzere idik. Komşumuz dul bir kadın vardı. Yetim çocuklarına bakardı. Sıkıntıdaydı. Yemek bulmakta çok sıkıntı çekiyordu. Çeşitli yemekler hazırladığımız gün, o kadın ateş almak bahanesi ile bizim eve geldi. Ateş aldı ve gitti. Müslümanlara olan düşmanlığımızın çokluğundan, o kadına bu yemeklerden hiçbir şey vermedik. Eli boş olarak geri döndü. Biraz sonra bir daha, ateş almak için geldi. Fakat, biz kendisine yüz vermedik. Aldırış etmedik. Ümitsiz olarak geri döndü. "Durumunu öğreneceğim, niçin bu kadar geldi" dedim. Onun evinin dehlizine girdim. Yetimlerin seslerini duydum:

- Anneciğim! Bir defa daha git, belki bu sefer, o yemeklerden bir parça verir. Üç gündür yemek yemedik. Artık dayanamıyoruz, diyorlardı. Anneleri:

- Ey sevgili yavrularım! Üç defa gittim. Yüzsuyu döktüm. Daha gidemem, diyordu. Çocuklar açız diye ağlaşıyorlardı. İçim sızladı. Eve döndüm. Mevcut yemeklerden bir sofrayı hazırladım. Yanında da birkaç dirhem gümüş ile, onlara gönderdim. Kendim de, zorla evin dehlizine sokuldum. Ne diyeceklerini merak ediyordum. En küçükleri olan yetimin sesini duydum.

- Ağabeylerim ve ablalarım! Bizim şu komşumuz, bize ihsânda, iyilikte bulundu. Yemeğine el uzatıp da, kendisine duâ etmemek mürüvvetsizlik olur, dedi. - Doğru söylersin, ne duâ edelim, dediler. - Allahü teâlâdan ona İslâm Dîni'ni nasip etmesini isteyelim. Çünkü bundan daha iyi hiçbir duâ yoktur, dedi. Ellerini kaldırdılar ve: **"Ey Rabbimiz! Bu komşumuz bize izzet ve ikram ettiği gibi, sen de onu İslâm ile aziz eyle ve hidayet gönder!"** dediler. Allahü teâlâya yemin ederim ki, onların duâsı bitmeden Allahü teâlâ benim kalbimi açtı ve bana İslâm Dîni'ni ihsân etti. Kelime-i şehâdeti söyledim ve müslüman oldum. Benden meydana gelen hayırlı iş bu olmuştur.

Kaynak: Gençlerin Rehberi